

[Per Federspiel.]

ninger er bragt af vejen. Men den begrundelse, den danske regering nu giver for sin ændrede stilling, er alene kommerciel, bygger alene på handelspolitiske betragtninger. Det ærede medlem hr. Baunsgaard understregede dette ved sine udtalelser i dag, ved sin næsten paniske angst for, at dette nye skridt fra dansk side skulle medføre politiske konsekvenser.

Jeg mener, at vi her i tinget må gøre os ganske klart, at der er ikke nogen halv vej. Den bevægelse, Europa i øjeblikket undergår, en bevægelse henimod en enhed, der har udviklet sig på en række forskellige punkter, men har været standset i sin udvikling af forbehold og hæmninger, kan ikke føres igennem, uden at man tager såvel de økonomiske som politiske konsekvenser, og derfor er det i virkeligheden kun en halv redegørelse, den højtærede minister er kommet med. Det politiske antydes i den forstand, at det siges, at de danske betæneligheder vel ikke vil være så store, når der er flere med i fællesskabet. Når også det britiske rige er med, så er angsten for de uheldige kulturelle påvirkninger, som man mener kunne komme fra de seks, og alle disse mange andre ting, som ikke har så forfærdelig meget på sig, ved at blive bortvejret. Men dette er også kun et lille stykke af vejen. Vi må gøre os dette klart, og det skylder regeringen at gøre klart for den danske befolkning, der nu vil drøfte disse forhold i de kommende sommermåneder, hvor måske afgørende begivenheder vil indtræffe, uden at det høje ting har lejlighed til straks at tage stilling til dem. Man må gøre det klart, at det skridt, der nu er taget fra regeringens side, medfører langt mere end blot økonomiske konsekvenser, nemlig at vi her beslutter at gå ind i et politisk fællesskab med alle de deraf følgende konsekvenser. Det vil jeg også meget gerne være sikker på at det ærede medlem hr. Baunsgaard er fuldstændig klar over, når hans parti også tager stilling på linje med regeringen.

Jeg ser dette som en lykkelig udvikling. Vi har for længe troet, at de europæiske markedsdannelse var et spørgsmål om at få nogle millioner flere kunder end hidtil, og vi har set, hvordan delingen i Europa medførte, at de to markedsområder blev

indadvendte, skuede indad mod deres egne problemer og ikke fulgte det mål, der i frihandelsrådets dage blev sat: at det europæiske marked skulle være udadvendt. Denne navlebeskuelse har man nu erkendt ikke indeholdt nogen form for fornuftig politik, og de to markedsområder vil antagelig derfor efterhånden finde vej sammen.

Vi må imidlertid erkende en anden ting, og det er, at i den tankernes krig, der har været imellem det såkaldte frihandelsområde, EFTA, og det europæiske fællesmarked, er det fællesmarkedet, der har vundet. Der er ingen anden vej at følge end den, som fællesmarkedet har anvist, den, som kræver et både politisk og økonomisk fællesskab.

Jeg har fundet det rigtigt, at vi i det høje ting gjorde os disse spørgsmål helt klart, derfor har jeg villet sige så skarpt, som jeg har gjort det, at den beslutning, vi træffer, kan ikke hegnes ind af forbehold, det er et skridt fuldt ud ind i det europæiske fællesskab, og indtil videre skal jeg ikke have noget imod, at den høje regering kæder dette sammen med den britiske regerings stilling, for jeg ser ingen vej tilbage for den britiske regering.

Morten Lange: Den højtærede statsminister nævnte i sin tale, at afgørelsen af tjenestemandslønningerne er sket på basis af en, som han omtrent sagde, utilstrækkeligt formuleret lov. Med referat til tidligere bemærkninger af den højtærede statsminister, der i forbindelse med forslaget om lovfastsættelse af arbejderlønningerne jo gjorde det helt klart, at det ikke er meningen, i hvert fald ikke som tingene ligger i øjeblikket, at folketinget skal sætte sig til overvoldgiftsdommer over de forskellige befolkningsgruppers indtægtsforhold, forekommer det mig at være temmelig klart, at den skepsis, statsministeren lagde i sine bemærkninger om tjenestemandslønningernes ordning, unægtelig havde en form, der var særdeles mild.

I min ordførertale i forbindelse med den højtærede finansministers meddelelse til tinget om denne sag pegede jeg på nødvendigheden af, at det ikke blev stående ved finansministerens tilbud, specielt hvad de laveste lønninger angik. Finansministeren følte åbenbart ikke trang til at foretage